

El califa

written by Ferran Planell | 14 d'octubre de 2022

Diu l'article vint-i-sis / Que en un cas de compromís / El Califa pot si cal / Refregar-se l'engonal / I passar-se pels dallonses / Totes les lleis del país... Ep! I el poble? / Al poble que el donin pel...

Aquesta és part de la lletra de la cançó de La Trinca, que amb música de xotis va veure la llum el 1973. Per aquelles dates, tot i que també manava algú per imposició divina –o almenys, això deien–, Espanya encara no tenia califa –perdó, volia dir rei. Estava clar que n'acabaria tenint –perquè aquest era el disseny d'un dels delegats de Déu a la terra–, però el pagès encara no s'havia mort i el Borbó continuava fent cua. Així i tot, aquell gran trio format per Josep Maria Mainat, Toni Cruz i Miquel Àngel Pasqual, van estar subtilment premonitoris quan van incloure-la dins de l'àlbum "Mort de gana".

No és, però, l'emèrit ni el seu fill qui m'anima a escriure el que llegiu, sinó la mort d'Elisabet II. Millor dit, tampoc és ben bé ella qui m'inspira a fer-ho, sinó la munió de gent de tot el món que durant onze dies ha estat pendent fins a l'últim detall de com marejaven amunt i avall les seves restes. Sí, els mateixos que alhora accepten, expectants, les excentricitats d'aquell que l'ha succeïda, senzillament perquè toca i així està escrit.

Em faig creus que a ple segle XXI siguin tants els que continuen aplaudint, sense més, l'existència de l'article vint-i-sis. Per què?, em pregunto i soc incapaç de concloure. No trobo cap resposta a tanta submissió. Com pot ser que algú se senti a gust sabent-se súbdit d'altri? A mi, que tant m'agrada ser irreverent, perquè senzillament no entenc el "perquè" de les reverències, se'm fa estrany saber que són tants els qui anhelan la felicitat perpetuant la seva vida dins la decadència de la monarquia.

Vagi des d'aquí un avís per a navegants: Viure dins d'un conte de fades, sense saber espolsar-nos els prínceps i princeses que ens xuclen com sangoneres, comporta el risc que en una qualsevol pàgina aparegui l'ogre del feixisme i ens manllevi la democràcia de la mà de la bruixa dolenta. És la conseqüència lògica del "ja m'està bé que em manin".

PD: Ui, ara no sé per què m'ha vingut al cap la italiana Giorgia Meloni i aquella dita popular que diu: *Quan vegis la barba de ton veí pelar, posa la teva a remullar.*